

Sygn. akt I PK 65/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko T. K.

o wyrównanie odprawy emerytalnej i nagrodę jubileuszową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi
z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt VII Pa 301/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z dnia 21 października 2014 r. oddalił apelację pozwanego T. K. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Kutnie z dnia 26 czerwca 2014 r., mocą którego zasądzono od pozwanego na rzecz powoda J. D. kwotę 19.271,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2013 r. tytułem wyrównania odprawy emerytalnej oraz kwotę 23.125,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2013 r. tytułem nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy. W uzasadnieniach sądów *meriti* przyjęto, że pozwany w sposób dorozumiany rozszerzył stosowanie układu zbiorowego pracy stosowanego w P. obejmującego pracowników tego zakładu przejętych w trybie art. 23¹ k.p. również na powoda, który do tego grona

pracowników nie należał. Powód otrzymał dwukrotnie nagrodę jubileuszową przewidzianą postanowieniami układu, zaś w przekazanej mu tzw. „Informacji dla pracownika” oraz w „zakresie obowiązków aparatu” pracodawca poinformował powoda, że ma prawo do korzystania z uprawnień wynikających z zakładowego układu zbiorowego pracy. Sąd drugiej instancji stwierdził ponadto, że o zamiarze pracodawcy rozszerzenia stosowania układu zbiorowego pracy świadczy treść porozumień zawieranych ze związkami zawodowymi w 2009 i 2010 r.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Skarga kasacyjna została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych. Skarżący podniósł bowiem naruszenia przepisów prawa materialnego, a to: 1) art. 9 § 1 i 2 k.p. w związku z art. 241⁸ k.p. w związku z art. 23¹ k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie prowadzące do ustalenia, że układ zbiorowy pracy dotyczył wszystkich pracowników, w tym powoda; 2) art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że dwukrotna wypłata nagrody jubileuszowej świadczy o objęciu powoda postanowieniami układu zbiorowego pracy; 3) art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez ich niezastosowanie skutkujące zaniechaniem zbadania zamiaru stron. Ponadto skarżący podniósł naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie - art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które pozwany ujął w postaci pytania, „czy do przyjęcia u pracodawcy zakładowego układu zbiorowego pracy lub poszerzenia jego stosowania może dojść w sposób dorozumiany, w szczególności, poprzez nieintencjonalne, nieuświadomione lub niebezpośrednie działania pracodawcy”. W ocenie skarżącego odpowiedź na tak zadane pytanie powinna być negatywna a rozstrzygnięcie powyższego zagadnienia będzie miało wpływ nie tylko na wynik procesu w tej sprawie, ale również na interes publiczny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego stwierdzić należy, że aby było to możliwe, to konieczne byłoby przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 marca 2014 r., IV CSK 577/13, LEX nr 1566731; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 1678073).

Wskazać również należy, że niewystarczające jest sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny, a zwłaszcza przez ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych wynikających z przywoływanych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III SK 74/13, LEX nr 1482421). Sąd Najwyższy podkreśla wręcz, że z uwagi na publicznoprawny charakter postępowania kasacyjnego rola skarżącego na etapie przedsądu nie ogranicza się do wymyślenia skomplikowanego problemu prawnego, ale aby przekonać Sąd Najwyższy o

potrzebie rozpoznania skargi konieczne jest zaprezentowanie odpowiedniej argumentacji wskazującej na potrzebę jego rozwiązania w sposób odmienny od zapatrywań prawnych wynikających z uzasadnienia zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., III SK 69/13, LEX nr 1463904), czego skarżący nie zawarł w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Niewystarczające w tej kwestii, na tle ustalonego stanu faktycznego, którym na etapie przedsądu Sąd Najwyższy jest zgodnie z treścią art. 398¹³ § 2 k.p.c. związany, stwierdzenie, że „zakładowy układ zbiorowy pracy jest zgodnie z art. 9 § 1 k.p. źródłem prawa pracy a z wprowadzeniem go wiążą się określone rygory określone przede wszystkim w art. 241²³ i następne k.p.”

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.